

paa De samvirkende Sogneraadforeningers Delegeretmøde i København i November 1907 — og Ulemperne ville føles i forøget Grad, hvis Overgangen til Ejendoms skyld fremdeles skal fortsættes paa den i Loven foreskrevne Maade.

De foreliggende Oplysninger om Resultaterne af den første Vurdering til Ejendomsskyld vise, at Skyldværdien pr. Td. Htk. for Ejendomme fra 12 Td. Htk. og nedefter staar i omvendt Forhold til Ejendommens Størrelse. Taget under et for hele Landet er den gennemsnitlige Værdi pr. Td. Htk. 6,010 Kr. for Ejendomme paa 12 Td. Htk. og derover, 5,391 Kr. for Gaarde fra 4—12 Td. Htk., 6,135 Kr. for Gaarde fra 2—4 Td. Htk. og 7,456 Kr. for Gaarde fra 1—2 Td. Htk. For Ejendomme under 1 Td. Htk. maa Værdien endog beregnes i Forhold til en Gennemsnitspris af 12,219 Kr. pr. Td. Htk., og indenfor denne Gruppe (Landbrugshusene) er Værdien ligeledes størst for de mindste Brug. Hvis man vil anstille en Sammenligning mellem de forskellige Ejendomsklassers Hartkorn og Skyldværdi og hele Landets Hartkorn og Skyldværdi, viser det sig, at medens Ejendommene paa 12 Td. Htk. og derover udgøre 16 pCt., Ejendommene fra 1—12 Td. Htk. 73,86 pCt. og Ejendommene under 1 Td. Htk. 10,14 pCt. af Landets samlede Hartkorn, ere de paagældende Ejendommens Procenttal efter Skyldværdi henholdsvis 11,89, 53,20 og 15,28. De tilbagestaaende 19,63 pCt. falder paa Gruppen „andre Vurderinger“, der omfatter Ejendomme, hvortil der knytter sig anden Næringsdrift end Landbrug, saasom Møllebrug, Teglværksanlæg, Fabrikdrift, Købmandshandel, Krohold, Haandværk o. l., samt Villaer og Embedsboliger. Hvis Hensyn kun tages til de egentlige Landbrugsejendomme, stiller Procentforholdet efter Skyldværdi sig saaledes: for Ejendomme paa 12 Tdr. Htk. og derover 14,79 pCt., fra 1—12 Td. Htk. 66,19 pCt., under 1 Td. Htk. 19,02 pCt. Da de nævnte Tal ere Gennemsnitstal, udregnede paa en meget bred Basis, er det en Selvfølge, at der i

de enkelte Kommuner kan gøre sig stærke Svingninger gældende, saaledes at Forskydningen til Skade for de smaa Ejendomme træder endnu grellere frem. Paa den anden Side maa det bemærkes, at der paa Grund af manglende statistisk Materiale ved de foranstaaende Udregninger ikke har kunnet tages Hensyn til Fradragene i Henhold til Ejendomsskyldlovens § 7, der for de smaa Ejendommens Vedkommende bevirker nogen Lettelse i Skattebyrden. Særlig haardt rammer Loven Ejendommene lige over Fradragsgrensene.

Uretfærdigheden hidrører dels fra den ved Loven trufne Ordning, at de paa Grunden staaende Bygninger medtages ved Beregningen af de faste Ejendommens Værdi, dels fra den Omstændighed, at der i Praksis ved Vurderingerne til Ejendomsskyld formentlig tages et overvejende Hensyn til den *individuelle* Brug, der gøres af Ejendommene. Som Følge heraf virker Ejendomsskylden i sin nuværende Skikkelse nærmest som en Udbytteskat, der stiger forholdsmæssig med det produktive Arbejde, som anvendes paa Ejendommen, og følgelig kommer til at ramme de smaa Ejendomme haardere end de store paa Grund af hines mere intensive Udnyttning. I Erkendelse af det, set fra Samfundets Side, utilfredsstillende i dette Forhold er det Regeringens Agt at søge gennemført en Overgang fra Ejendomsskyld til en Jordskyld, hvor selve Grundværdien tages som Udgangspunkt for Skattens Beregning.

Udarbejdelsen af et Lovforslag derom vil imidlertid udkræve vidtløftige Forundersøgelser. Forinden Resultatet af disse foreligger, maa man anse det for ønskeligt, at den ved Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903 § 22, 1ste Stykke foreskrevne gradvise Overgang fra Hartkornsskat til Ejendomsskyld foreløbig standses, og man foreslaar derfor, at det i Perioden fra 1. April 1905 til 31. Marts 1910 gældende Forhold mellem de tvende nævnte Beskatningsgrundlag, indtil anden Lovbestemmelse derom træffes, bibeholdes uforandret.